

- błędne ustalenia faktyczne i naruszenia prawa odnośnie do przyjętej daty liberalizacji rynku.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja w zaskarżonej decyzji zakwalifikowała powyższy mechanizm jako system nowej pomocy w odniesieniu do okresu 1994–1998. W tym zakresie strona skarżąca powołuje się na:
- naruszenie uprawnień procesowych stron oraz zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań z tego względu, że Komisja rozszerzyła zakres swego dochodzenia poza ramy określone decyzją o wszczęciu postępowania;
  - naruszenie art. 17 rozporządzenia nr 2015/1589 z tego względu, że Komisja uznała, iż wniosek o uchylenie [aktu prawnego] złożony przez podmiot prywatny przerywa bieg przedawnienia.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2017 r. – Campbell/Komisja

(Sprawa T-312/17)

(2017/C 249/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Liam Campbell (Dundalk, Irlandia) (przedstawiciel: J. MacGuill, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Komisji z dnia 7 kwietnia 2017 r. w sprawie udostępnienia skarżącemu dokumentów dotyczących postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, wszczętego przeciwko Litwie ze względu na brak transpozycji dyrektywy 2010/64/EU.⁽¹⁾

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprzeprowadzenia przez pozwaną konkretnej oceny wniosku o udostępnienie dokumentów na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 z naruszeniem właściwego orzecznictwa.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodnego z prawem oparcia się przez pozwaną na niektórych ogólnych założeniach dotyczących ujawniania dokumentów z naruszeniem zasad określonych we właściwym orzecznictwie.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana nie przeprowadziła konkretnego i skutecznego badania ryzyka dla każdego dokumentu, także z naruszeniem właściwego orzecznictwa.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana nie przeprowadziła konkretnego i skutecznego badania potencjalnego częściowego dostępu z naruszeniem orzecznictwa.
5. Zarzut piąty dotyczący popełnionego przez pozwaną oczywistego błędu w ocenie w przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego, z naruszeniem zasad określonych w orzecznictwie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. 2010, L 280, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Hebberecht/ESDZ

(Sprawa T-315/17)

(2017/C 249/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chantal Hebberecht (Addis-Abeba, Etiopia) (przedstawiciel: adwokat B. Maréchal)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego,
  - uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
  - stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) (Ares (2017) 615970 – 03/02/2017) w zakresie odmowy przedłużenia misji Ch. Hebberecht na rok jako szefa delegatury UE w Federalnej Demokratycznej Republice Etiopii;
  - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 250 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem żądania posiłkowego,
  - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 200 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem dalszego żądania posiłkowego,
  - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 150 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem dalszego żądania posiłkowego,
  - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 100 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem dalszego żądania posiłkowego,
  - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji w zakresie, w jakim strona skarżąca twierdzi, że decyzja o nieprzedłużeniu jej misji jako szefa delegatury Unii Europejskiej („UE”) w Federalnej Demokratycznej Republice Etiopii („Etiopia”) wydaje się być bezpośrednio związana z falą agresji i dyskryminacji o charakterze antysemickim.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady interesu służby, podczas gdy przedłużenie dla strony skarżącej byłoby uzasadnione na podstawie licznych okoliczności uwzględniających interes służby, takich jak:
  - utrzymanie delegatury zarządzanej i zorganizowanej w sposób efektywny, z wykwalifikowanym, zmotywowanym i wydajnym personelem pod przewodnictwem doświadczonego szefa delegatury;
  - utrzymanie szefa delegatury mającego 28-letnie doświadczenie w stosunkach dyplomatycznych, politycznych i ekonomicznych oraz we współpracy w państwie mającym status specjalnego partnera UE, jakim jest Etiopia;
  - przyczynianie się do utrzymania stabilności w państwie i uniknięcie jego rozpadu z powodu rozpoczęcia wojny domowej;
  - przyczynianie się do zatrzymania obecnego przepływu migracyjnego oraz powstrzymanie jego wzrostu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równości traktowania, jako że inni urzędnicy znajdujący się w tej samej sytuacji co strona skarżąca, uzyskali jej zdaniem przedłużenie na podstawie uzasadnienia identycznego z przedstawionym przez tę ostatnią we wniosku o przedłużenie o rok. W tym względzie, strona skarżąca podnosi również nieposzanowanie pozytywnych przepisów dotyczących dyskryminacji, przewidzianych przez regulamin pracowniczy w celu osiągnięcia równości; przy czym za tym argumentem przemawia okoliczność, że nowy szef delegatury powołany w celu zastąpienia skarżącej jest mężczyzną.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ciągłości służby, która jest kluczowym kryterium decyzji w sprawie przedłużenia, jako że pięć innych osób również odchodzi [z delegatury], w tym kierownik ds. współpracy i kierownik ds. rozwoju obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywności, a są to dwa kluczowe stanowiska w obszarze współpracy i rozwoju. Strona skarżąca podnosi zatem, że w tych okolicznościach przedłużenie jej misji szefa delegatury na rok przyczyniłoby się do ciągłości służby oraz kształcenia przyszłych współpracowników.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2017 r. – Aldridge i in./Komisja

(Sprawa T-319/17)

(2017/C 249/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adam Aldridge (Schaerbeek, Belgia) i trzydziestu dwóch innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca 2016 r. o oddaleniu wniosku o zmianę zaszeregowania z dnia 16 marca 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 13 lutego 2017 r. o oddaleniu zażalenia z dnia 14 października 2016 r.;
- zasądzenie naprawienia wyrządzonej skarżącym szkody majątkowej oraz zadośćuczynienia za doznaną przez nich krzywdę;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na zarzucie niezgodności z prawem decyzji dyrektora Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (zwanego dalej „OLAF”) z dnia 16 października 2012 r. o wprowadzeniu w życie jedynie jednorazowej zmiany zaszeregowania w stosunku do członków personelu tymczasowego zatrudnionych na podstawie umowy na czas nieokreślony.

Strony skarżące uważają, że wspomniana decyzja jest niezgodna z prawem, gdyż została wydana z naruszeniem art. 10 ust. 3 i art. 15 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”), z naruszeniem hierarchii norm oraz z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Zatem decyzja dyrektora OLAF-u z dnia 15 lipca 2016 r. o oddaleniu wniosku o zmianę zaszeregowania z dnia 16 marca 2016 r. oraz decyzja z dnia 13 lutego 2017 r. o oddaleniu zażalenia z dnia 14 października 2016 r. (zwane dalej „zaskarżonymi decyzjami”) zostały wydane na podstawie decyzji, która jest niezgodna z prawem i należy w związku z tym stwierdzić ich nieważność.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, gdyż zasadniczo wejście w życie nowego regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej z 2014 r. i przepisów ograniczających perspektywę awansu w trakcie kariery zawodowej do wyższych niż AD 12 i AST9 grup zaszeregowania nie może być uzasadnionym powodem do tego, aby wykluczyć ten personel tymczasowy z organizacji postępowań w sprawie zmiany zaszeregowania.